

следеше с изплашен поглед изблика на гнева му. Приближи се до нея и се наведе близо до лицето ѝ. Стисна отново силно ръцете ѝ. Накара я да застене от болка.

- Истина ли казваш, Целгубо?
- Защо ще те мамя?
- Закълни се!
- Казах ти, че не лъжа.
- Закълни се в мощите на свети Ивана!
- Заклевам се в мощите на свети Ивана...
- Закълни се пояса на пречистата наша владичица!
- Заклевам се в пояса на пречестата ^инаша владичица!
- Закълни се в костите на баща си и на майка си!

Куманката затрепера и затвори очи.

- Заклевам се в костите на... баща си... и майка си...

А Калоян леко я блъсна и като луд изтича навън. След него куманката падна на колена и зачака, изтръпнала от страх.

Като пресичаше широкия двор на кулата, в която живееше пленникът, царят срещна двама стражи, които тичаха към палата. Като видяха царя и го познаха, те се спузнаха към него.

Калоян спря, тръпнещ от лоши предчувствия.

- Константин ^{ник}Торешки е заловен, че бяга! Челник Матей вдигнал бунт, но го убили!

Грозен ^свик се изтръгна от устата на царя. Лицето му посиня, свърчено от дива ярост. *Викът взехт не му достигна*

Значи от всички страни го дебнеше измяна! А той, безумен, вярваше на ромейската дума и латинско приятелство! От кога сърцето му бе така омекнало? Нима Калоян вече бе загубил коравостта на духа си? Бе оставил измамници и ласкатели, с невинни лица на светци, да го оплитат в изкусни, коварни мрежи?

О! Тежка бе отплатата на Калояна!